

บทนำ

คืนฝนตกกระหน่ำ

อย่างเช้าเดือนมีนาคม แม้ช่วงกลางวันอบอุ่นขึ้นมากแล้ว แต่พอพระอาทิตย์ลับขอบฟ้าอากาศก็ยิ่งหนาวเย็น โดยเฉพาะยามฝนตกเช่นนี้

โกะโต คาซุโทชิกำลังลงบันทึกรประจำวันในป้อมตำรวจ เขาเกลียดงานนี้ แม้เป็นตำรวจมาสองปีแล้วก็ยังไม่ชินเสียที

เขาไม่มีเรื่องจะเขียนเพราะไม่เกิดคดี นั่นแหละปัญหา ให้มีคดีอะไรสักอย่างเกิดขึ้นยังจะดีเสียกว่า โกะโตคิดบ้ำบอเรื่อยเปื่อยพลางเอนพิงพนักเก้าอี้

เสียงฝนซาๆ ดังกระทบหูกู จู่ๆ เขาก็สังเกตเห็นว่ามีคนยืนอยู่หน้าป้อมชายอายุยังไม่เข้าสามสิบห้ายืนอยู่โดยไม่กางร่มทั้งที่ฝนกระหน่ำ ลือโศดสีคำที่สวมเปียกโชก ไม่ใช่แค่นั้น ลำพังแค่ฝนตกกลางดึกก็ทำให้มองไม่ถนัดแล้ว แต่ชายที่ยืนก้มหน้ายังสวมแว่นกันแดดสีเข้มราวกับต้องการจะปกปิดใบหน้าด้วย

บรรยากาศไม่ชอบมาพากล...

โกะโตลุกขึ้น เลื่อนมือจับกระบองที่เหน็บไว้ตรงเอวขณะก้าวไปยังประตู

๐ นักสืบวิทยุญาณยาคุโมะ 2

"ยื่นทำอะไรอยู่ตรงนั้นนะ" เขาส่งเสียงถาม

เมื่อถูกทักชายประหลาดก็เงยหน้าขึ้นช้าๆ

"เด็ก..."

"อะไรนะ"

เสียงฝนกลบจนทำให้จับใจความได้เพียงครึ่งเดียว

"เด็กกำลังจะถูกฆ่า"

น้ำเสียงของชายแปลกหน้าไร้ความรู้สึกราวกับเป็นเสียงจากโปรแกรมคอมพิวเตอร์

"ว่าไงนะ!"

"มีเด็กกำลังจะถูกฆ่าครับคุณตำรวจ"

ชายลึกลับมีสีหน้าจริงจัง ดูไม่เหมือนคนพูดโกหกหรือล้อเล่น ทว่ามีบางอย่างที่ขาดหายไป นั่นคือความร้อนน ทั้งที่มาแจ้งเหตุฉบับนี้ว่ามีเด็กกำลังจะตาย แต่ชายผู้นี้กลับไร้ซึ่งอาการตื่นตระหนก

"ถ้าไม่รีบไปเด็กอาจจะตายก็ได้ นะครับ"

เขาพูดอีก หยตน้ำร่วงหล่นจากปลายคาง

จริงสิ ตอนนั้นไม่ใช่เวลามัวคิดโน่นคิดนี่ ถ้าเรื่องที่หมอนี้พูดเป็นความจริง หากชักช้าอาจสายเกินแก้ก็เป็นได้

"ที่ไหน"

"ผมจะพาไปเอง"

ชายแปลกหน้าพูดเสียงเรียบแล้วหันหลังออกเดิน โกะโตวิ่งฝ่าฝนตามไป ด้านนอกฝนตกหนักมาก เพียงครึ่งเดียวเครื่องแบบตำรวจก็เปียกโชก หน้าซ้่าสายฝนยังบดบังทัศนวิสัย แต่อีกฝ่ายกลับสวมแว่นกันแดดเดินหน้าตาเฉย นอกจากนั้น...

"คุณบอกว่ามีเด็กกำลังจะถูกฆ่าไม่ใช่หรือ" โกะโตตะโกนถามไล่หลัง

"ใช่ครับ"

ชายลึกลับหยุดเท้า เงยหน้ามองสายฝนโปรยจากฟ้า

"จ้ะรีบหน่อยสิ!"

"ครับ"

อีกฝ่ายตอบแล้วออกเดินต่อ แต่ไม่ได้เร่งฝีเท้าขึ้นเลย

อะไรของมัน ทำเป็นใจเย็นอยู่ได้!

"แล้วเด็กอยู่ไหน" โกะโตถามอย่างเหลืออด

ชายแปลกหน้าหยุดเดินอีก จากนั้นจึงค่อยๆ เอามือขวาออกจากกระเป๋าเสื้อโค้ตส์ไปยังถนนมืดสนิทเบื้องหน้า

"ตรงไปทางนี้"

"ข้างหน้านี้น่ะหรือ"

"จะมีอาคารกำลังก่อสร้างอยู่ครับ"

"เด็กอยู่ในนั้น?"

"ครับ"

"เข้าใจแล้ว"

โกะโตบอกพร้อมกับออกวิ่งไปตามถนนลาดยางมะตอย เขารู้จักอาคารที่ชายแปลกหน้าพูดถึงดี มันอยู่ห่างไปราวร้อยเมตร ใช้เวลาวิ่งไม่เกินยี่สิบวินาทีก็น่าจะถึง

เพียงครูเดียวโกะโตก็เริ่มมองเห็นอาคารที่ว่า ดึกห้าชั้นเพ็งก่อนผนังคอนกรีตเสร็จถึงแค่ชั้นสอง เหนือขึ้นไปมีเพียงโครงเหล็ก

น่าจะทำแบบนี้ตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่อง โกะโตคิดพลางหันหลัง แต่ร่างของชายลึกลับถูกความมืดกลืนกินจนมองไม่เห็น

ตำรวจหนุ่มก้าวเข้าเขตก่อสร้าง หน้าอาคารมีรถยนต์สีแดงขนาดเล็กที่สตาร์ทเครื่องทิ้งไว้จอดอยู่ เขาเดินเข้าไปส่องตรงกระจก แต่ไม่พบใครในรถ

"แปลก..."

โกะโตพิมพ์พาลางวิ่งเข้าอาคาร ถึงจะอุ่นใจว่าไม่ต้องตากฝน แต่ภายในก็มีตสนิทจนมองไม่เห็น

เขาหยิบไฟฉายตรงเอวมาเปิดสวิตช์แล้วกราดส่อง พื้นที่ว่างโล่งซึ่งยังไม่มีการก่อผนังกันห้องมองเห็นเพียงเสาเรียงราย

8 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 2

แกร่ง!

ไต้ยีนเสียงคล้ายวัตถุบางอย่างลั่นโก๊ะ โกะโตเปลี่ยนมาถือไฟฉายด้วยมือซ้าย แล้วใช้มือขวาหยิบกระบอกออกมา ก่อนลืบท่าแล้วเวาเข้าหาต้นเสียง บางสิ่งเคลื่อนไหวอยู่ใต้เงาเสาต้นหนึ่ง ตำรวจหนุ่มยกไฟฉายขึ้นส่อง มีคนอยู่ตรงนั้น เห็นแต่แผ่นหลัง เหมือนกำลังนั่งคุกคู้

"นี่ตำรวจ ทำอะไรอยู่นะ"

หญิงสาวอายุปลายยี่สิบหันมาด้วยความตกใจเสียงของโกะโต ใบหน้าได้รูปซีดขาว น้ำหยดตึงๆ จากผมยาวประปรายเป็นมันขลับ หล่อนสวจนแทบล้มหายใจ แต่โกะโตกลับรู้สึกว่ามีฝ่ายไร้ชีวิตชีวา ดูราวกับตุ๊กตาประดิษฐ์ หล่อนไม่พูดอะไร ดวงตาวาวเรียวยาวแววแข็งกร้าว ริมฝีปากแดง ล้นระริก

"คุณกำลังทำอะไรอยู่"

"ตะ...ต้อง...ฆ่า..."

ในที่สุดหญิงสาวก็ยอมเปิดปาก น้ำเสียงแหบพร่าราวกับคนแก่ขัดกับรูปลักษณ์ ทำให้จับความไม่ได้

"ว่าไงนะ"

"ต้องฆ่ามัน"

หญิงสาวพูดซ้ำ คราวนี้โกะโตไต้ยีนเต็มสองหู

"ฆ่าใคร..."

เขาแทบหยุดหายใจทั้งที่ยังถามไม่ทันจบ เมื่อเห็นเด็กชายวัยประถม นอนหงายตรงหน้าหญิงสาว หล่อนใช้สองมือบีบคอเด็กกอยู่

"หยุดนะ! ปลปล่อยมือเดี๋ยวนี้!"

ตำรวจหนุ่มตะโกนพลางปราดเข้าไปดิ่งร่างหญิงสาว ทว่าหล่อนกลับยิ่งบีบคอเด็กแน่นขึ้น

"บอกให้ปล่อย!"

"ไม่ได้ ฉันต้องฆ่ามัน!"

"พูดอะไรบ้าๆ"

"อย่ามายุ่งนะ!"

หญิงสาวขัดขืนสุดกำลังรวากับคนเสียสติ

"มีอะไรค่อยคุยกันทีหลัง ปล่อยเด็กก่อน!"

"ฉันต้องฆ่ามันเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นมันจะฆ่าคนอื่นอีกมากมายเหมือนที่มันทำ!"

เสียงตะโกนกราดเกรี้ยวสะท้อนผนังคอนกรีต

"หมายความว่ายังไง!"

"ปล่อย! พอฆ่าเด็กคนนี้ได้แล้วฉันก็จะ..."

บ้าจริง คิดจะฆ่าเด็กแล้วฆ่าตัวตายตามเธอ

ในเมื่อพูดเท่าไรก็ไม่ฟัง เห็นที่ต้องใช้กำลังเสียแล้ว โกะโตใช้กระบองตีแขนหญิงสาว แล้วเข้ากระแทกขณะหลอนคู่ตัวด้วยความเจ็บปวด ร่างนั้นกลิ้งไปบนพื้นคอนกรีตหลายตลบก่อนจะฟูบหนึ่ง

ตำรวจหนุ่มรีบเข้าไปจับชีพจรเด็กชาย

ไม่เป็นไร ชีพจรยังเต้น เด็กยังหายใจ ค่อยยังชั่ว...

"เจ้าหนู เป็นอะไรหรือเปล่า"

โกะโตเรียกพลางเขย่าไหล่ เด็กชายลืมตาขึ้นทันทีแล้วลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าเรียบเฉย ทั้งที่เพิ่งเจอเรื่องน่ากลัวมา แต่เขากลับไม่ร้องไห้หรือตะโกนโหวกเหวกลักนิต หรือจะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

จริงสิ ผู้หญิงล่ะ...

โกะโตหันมองจุดที่หญิงสาวฟูบหนึ่ง แต่กลับไม่พบร่างหลอนตรงนั้น ตอนแรกเขาคิดจะวิ่งตาม แต่ยอมตัดใจเพราะไม่กล้าทิ้งเด็กไว้ลำพัง

"ไม่เป็นไรแล้วนะ"

เด็กชายไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบ

"หนูชื่ออะไร"

"ยาคุโมะ"

"ยาคุโมะเหรอ"

โกะโตลูบศีรษะเด็กชาย

เด็กชายผิวขาว นัยน์ตาเรียวยาว ใบหน้าคล้ายหญิงคนเมื่อกี้ ผู้หญิง

10 นักสืบวิญญานยาคุโมะ 2

คนนั้นเป็นแม่ของเด็กคนนี้หรือ ตำรวจหนุ่มก้มเก็บไฟฉายบนพื้นซึ่งทำหลุด
มือช่วงซูลมุนยกขึ้นส่องดูใบหน้าเด็ก
    เสี้ยววินาทีแรกโกะโตะคิดว่าตัวเองตาฟาด... แต่ไม่ใช่
    นั่นตาซ้ายของเด็กชายเป็นสีแดงราวกับเปลวเพลิงลุกโชน

บทที่ 1
วิถึญญานเข้าสิง

- 1 -

ฝนเริ่มตกตั้งแต่รุ่งสาง แม้เลยเวลาเที่ยงมาแล้วยังไม่มียี่ท่าว่าจะหยุด
แถมยิ่งกระหน่ำแรงขึ้นทุกที

เสียงหยดน้ำกระทบพื้นแล้วติดตัวสะท้อน เกิดเป็นม่านหมอกบางๆ
ขึ้นมา

ย่างเช้าเดือนมีนาคม อากาศอุ่นขึ้นเรื่อยๆ ก็จริง แต่เจอฝนตกเช่นนี้
ฤดูใบไม้ผลิที่ใกล้เข้ามาก็ต้องล่าถอยไป

ไม่ควรออกมาจริงๆ นั้นแหละ มายุโกะนึกเสียใจระหว่างเดินบนทาง
เลียบบแม่น้ำ

เธอรู้สึกไม่สบายเท้าเพราะน้ำฝนซึมเข้ารองเท้าผ้าใบ เดิมทีคนผิดก็คือ
มิกิที่เรียกเธอออกมาในวันแบบนี้ เหนงาเพราะเลิกกับแฟนนั้นหรือ มาลอง
คิดดูดีๆ ปีนี้มีมิกิออกหักเป็นครั้งที่สี่แล้ว จบฤดูกาลแล้วออกหัก และเริ่มความรัก
ครั้งใหม่พร้อมฤดูกาลใหม่ เป็นคนที่ปรับเปลี่ยนอารมณ์ไว เดี่ยวพอเข้าฤดู
ใบไม้ผลิก็คงมีความรักครั้งใหม่อยู่แล้ว

14 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 2

ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกไร้สาระ

เมื่อเดินมาถึงประตูคันทันน้ำมายูโกะก็หยุดเดิน เธอหนีบกำนักร่มไว้ระหว่างคอกับหัวไหล่ ก่อนจะไปฝ่ามือสองข้างให้ความอบอุ่น

อากาศหนาวเย็น ลมหายใจพ่นออกมาเป็นไอสีขาว ปลายนิ้วแดงก่ำ ลั่นระริก

กรรรร...

ไต้ยินเสียงคล้ายผืนดินสะเทือนแว่วมา มายูโกะกอดตามองรอบๆ และรู้ได้ทันทีว่าต้นเสียงมาจากไหน กระแสน้ำเชื่อมกรากพัดพากรวดทรายไหลวน น้ำทั้งท่วมทันและเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล ดูเหมือนฝูงวัวกำลัง

พลั่งของมวลกระแสน้ำตึงดูให้มายูโกะจ้องมองอย่างลึมตัว

พื้วว...

เสียงลมพัด

"ฮะ!"

ตอนที่หญิงสาวร้องก็หายไปแล้ว ลมพัดจากด้านล่างหอบเอาลมไป ร่มพลาสติกสีขาวหมุนคว้างกลิ้งหล่นไปตามตลิ่ง

"หมดกัน..."

มายูโกะบ่นออกมาแล้ววิ่งตามร่ม แต่พื้นหญ้าชุ่มน้ำจนเธอลื่นก้นเจ้าเข้า ไถลร่วงลงตลิ่งไป

"โธ้ย! แย่ที่สุด!"

หญิงสาวสมเพศตัวเองจนอยากร้องไห้แต่ข่มความรู้สึกไว้ สองมือยันพุงตัวลุก บริเวณก้นกับข้อศอกปวดแปลบ อาจมีแผลถลอกตอนลื่นก็เป็นได้ ร่มโดนลมพัดหอบไปจนถึงริมตลิ่ง

น้ำหยดตุงๆ จากผมหน้าม้า แม้จะคิดว่าถึงจะเก็บร่มกลับมาก็คงช่วยอะไรไม่ได้แล้ว แต่หญิงสาวก็เริ่มก้าวเข้าไปหาร่ม

"ยะ...อย่า"

ตอนยื่นมือจะเก็บร่ม มีเสียงบางคนกระซิบข้างหู

"ใครนะ"

มาอยู่โกะลองถามดู แต่ไม่มีเสียงตอบกลับ หรือเธอเข้าใจผิดไปว่าเสียง
ลมเป็นเสียงคน หญิงสาวสูดจมูกแล้วค้อมตัวยื่นมือเก็บร่มอีกที

พี่วว...

เสียงลมพัดอีกแล้ว

"ฮ๊ะ"

ร่มร่วงหลุดมือตกลงสู่แม่น้ำ เพียงครูเดียวก็ถูกกระแสน้ำซุนดูคกลืน
จมหาย มาอยู่โกะทำได้เพียงแค่มองอย่างจนปัญญา

โชคไม่ดีจริงๆ ซื้อมันใหม่จากร้านสะดวกซื้อแถวนี้แทนแล้วกัน วันนี้
คงไม่ไปบ้านมิกิแล้ว รีบกลับไปแช่น้ำร้อนดีกว่า

"ยะ...อย่า"

พอหญิงสาวหันหลังให้แม่น้ำ ขยับเดินก้าวหนึ่ง เสียงนั้นก็ดังขึ้นอีก
เธอไม่ได้หูฟาด นี่มันเสียงใครสักคน

"ใครนะ"

หญิงสาวหันกลับไปถาม แต่ไร้เสียงตอบ

"ได้... ไปรด..."

ได้ยินเสียงเหมือนกระซิบอยู่ข้างหู

ใครกัน อยู่ที่ไหน...

มาอยู่โกะกวาดตามองหาต้นเสียง หัวใจเต้นกระหน่ำราวกับตีกลอง ทั้ง
ที่รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ตีเอาหลายๆ

จากนั้นภาพเหลือเชื่อก็ปรากฏสู่สายตา หญิงสาวถึงกับหายใจออกมา
ไม่ได้ มีร่างคนอยู่กลางกระแสแม่น้ำซุนเชี่ยวกราก เป็นเด็กหญิงวัยราวมัธยม
ต้นลอยในระดับคอพอน้ำถูกคลื่นพัดร่างลอยไหล

เด็กหญิงชูมือตะเกียกตะกาย จากริมฝั่งอยู่ห่างออกไปราวห้าสิบเมตร
สำหรับมาอยู่โกะที่ไม่มั่นใจว่าตัวเองว่ายน้ำแข็งถือว่าเป็นระยะที่ไกลเกินไป
ต่อให้มั่นใจ แต่กระแสน้ำแบบนี้ ถ้ากระโดดพุ่งลงไปช่วยมีหวังแย่งชิงคู่

"ช่วยด้วยค่ะ! ใครก็ได้ช่วยที เด็กผู้หญิงตกน้ำ!"

มาอยู่โกะตะโกนเต็มที่ แต่กระแสน้ำซุนเชี่ยวร้องคำรามราวกับหัวเราะ

16 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 2

เยาะ

"แข็งแรงไว้ ฉันจะไปตามคนมาช่วย!" มายูโกะตะโกนบอกเด็กหญิงใน
น้ำ

ราวกับตอบรับคำพูดของมายูโกะ ดูเหมือนเด็กหญิงค่อยๆ โผล่ร่าง
พ้นผิวน้ำ ตอนแรกหล่อนคิดว่าตาฟาดก่อนจะพบว่าไม่ใช่

หัวไหล่ หน้าอก สะโพก ร่างของเด็กหญิงลอยขึ้นมาที่ละน้อยจน
ในที่สุดก็ยื่นอยู่เหนือสายน้ำพัดคลั่ง

"กรี๊ด!"

ภาพร่างของเด็กหญิงติดตรึงในสมองของมายูโกะที่ได้เห็นภาพที่ไม่น่าเชื่อ
เธอเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายไม่ค่อยถนัดนัก แต่พอมองออกว่าผมดำยาวรวบ
เป็นหางม้า สวมเครื่องแบบนักเรียนพร้อมเสื้อนอก

เด็กหญิงค่อยๆ ขยับก้าวบนผิวน้ำเดินตรงมา

ทำไมเดินได้ล่ะ มนุษย์เราเดินบนน้ำได้ที่ไหน มายูโกะสับสนงุนงงกับ
เรื่องเหนือขอบเขตความเข้าใจ ร่างกายพานแข็งที่อจนขยับไม่ได้ลึ้กก้าว

เด็กหญิงเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

"อย่านะ! อย่าเข้ามา!"

หญิงสาวตะโกนสุดเสียงพร้อมกับที่ร่างของเด็กหญิงหายไป เหลือเพียง
แม่น้ำไหลเชี่ยวกราก ดูราวกับไม่มีร่างของเด็กหญิงอยู่ตรงนั้นมาก่อน

ตาฟาด? หรือว่าฝันไป?

มายูโกะยกมือทาบอก หายใจเข้าลึกๆ ซ้ำๆ พยายามเรียบเรียง
ความคิดที่ยังสับสน

ปุด ปุด...

ได้ยินเสียงจากปลายเท้า

ปุด ปุด ปุด...

ฟองประหลาดผุดขึ้นแล้วแตกกระเซ็นอยู่ตรงริมน้ำ อะไร นั่นมันอะไร
กันแน่

แปะ

อะไรบางอย่างสัมผัสสุขภาพของมายูโกะ เป็นสัมผัสที่เย็นและลื่น อย่าบอกนะว่า...

หญิงสาวก็มองขอล่างหวาดหวั่น มือเน่าเฟะซ้ำเลือดซ้ำหนองข้างหนึ่ง โผล่จากแม่น้ำมาจับข้อเท้าเธอไว้

"กรีด!"

เสียงกรีดร้องของมายูโกะที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวถูกเสียงฝนกลบหาย

-2-

ฝนซาลงบ้างแต่ยังไม่หยุดตก

ระหว่างหยุดรอสัญญาณไฟจราจรตรงสี่แยก ฮิจิคาตะ มาโคโตะแหงนหน้ามองฟ้าจากใต้ร่ม ท้องฟ้าเทาเจดเดียวกันทั้งสิ้นแผ่ว้าง เห็นแล้วพานให้หุดหู่ห่อเหี่ยว

ความจริงไม่ใช่แค่ฝนหรือที่ทำให้รู้สึกแบบนั้น วันนี้มาโคโตะหาข่าวไม่ได้เลย ชินกลับบอออฟิศมือเปล่า หัวหน้าต้องบ่นแน่ คำพูดคำจางพาเซ็งไม่ต่างจากสภาพฟ้าฝนตอนนี้

มาโคโตะยังเป็นพนักงานใหม่ทำงานได้เป็นปีที่สอง หากจะถูกบ่นว่าบ้างก็คงช่วยไม่ได้ แต่เธอไม่ชอบให้ยกเรื่องพ่อของเธอขึ้นมาพูด ได้ยินแล้วจะรู้สึกปริ๊ดขึ้นมา เวลาถูกบอกว่า 'เห็นว่าพ่อเป็นนายตำรวจใหญ่ก็เลยรับเข้าทำงาน นี่ไปขอข่าวมาไม่ได้เลยเหรอ'

ตอนสัมภาษณ์งาน เธอไม่ได้พูดด้วยซ้ำว่ามีพ่อเป็นผู้กำกับการ แล้วมีหรือที่เธอจะอวดอ้างว่าใช้พ่อเป็นแหล่งข่าวได้

อาจฟังดูเหมือนโง่ แต่บริษัทนั้นแหละที่กักอย่างนั้นเอาเอง

ถึงได้ชื่อว่าเป็นลูกสาว ผู้กำกับการคนไหนก็คงไม่เปิดเผยข้อมูลของคดีย่างๆ และเท่าที่เธอจำได้ พ่อไม่เคยพูดถึงเรื่องงานที่บ้านสักครั้ง

มองจากมุมตำรวจ ไม่มีอะไรยุ่งยากเท่ากับการที่ลูกสาวผู้กำกับการ

18 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 2

กลายเป็นนักข่าว เพราะจะเผยแพร่ข้อมูลก็ไม่ได้ จะทำเป็นซาก็ไม่ดีอีก อย่างหัวหน้าแผนกสืบสวนอิเดอูจินั้นยังงั้นละ เห็นหน้าเธอเป็นต้องเปิดหน้าซึ่งหน้า จะเว้นก็แต่ตำรวจคนหนึ่งที่คุณด้วยโดยไม่สนว่าเธอเป็นลูกใคร เขาชื่อโกะโตะ ไดโงะผางสมเป็นตำรวจดี

จริงอยู่ว่าเราไม่สนเรื่องเธอเป็นใคร แต่ใช่ที่เราจะยอมบอกข้อมูลได้ แต่พูดอยู่สามประโยคว่า 'อัยยาราคาญ!' 'ไม่รู้!' และ 'ไปเลยไป!' ซึ่งเธอกลับชอบมากกว่าให้คนมาทำท่าเกรงใจเสียอีก

จริงสิ พักนี้ไม่ค่อยเห็นเขาเลย ลือกันว่าเขาก่ออุบัติเหตุตอนไล่ตามจับคนร้าย เลยถูกเตะต่องไปเป็นตำรวจว่างงาน

เอ๊ยด!

เสียงโลหะเสียดสีกันดังกังวานและตึงมาโคโตะกลับสู่ความเป็นจริง ไม่นานไรก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างตกกระแทกกับพื้น พอกลอกตามองต้นเสียง มาโคโตะก็เห็นคนนอนเลือดนองกลางทางม้าลาย ไม่กี่เมตรถัดจากนั้นออกไปรถคันหนึ่งจอดนิ่ง ควันสีขาวพวยพุ่งแฉลื้อ

หญิงสาวทิ้งร่มในมือแล้วรีบวิ่งเข้าไปหาร่างที่นอนหงาย อีกฝ่ายเป็นชายอายุราวยี่สิบตอนต้น หน้าตาดี แต่ผมมจัดเข้าชั้นคนป่วย ดวงตาสีโกลแห่งผาก ศีรษะด้านหลังของเขาบุบ มีบาดแผลเป็นแนวยาวจากหน้าผากซ้ายถึงจมูก เลือดแดงกำไหลทะลัก

"เป็นอะไรหรือเปล่าคะ"

มาโคโตะตะโกน เธอคุกเข่ากับพื้นยางมะตอยพลางหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาดแผลไว้

"ทำใจดีๆ ไว้ นะคะ"

นักข่าวสาวลองเขย่าไหล่คนเจ็บ แต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับ แม้ลองแนบหูกับอกก็ไม่ได้ยินทั้งเสียงหัวใจเต้นและเสียงหายใจ

ไม่รอดแล้ว...

หว่ามาโคโตะยังหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าмаกตเรียกศูนย์ช่วยเหลือฉุกเฉิน

ตอนนั้นเองเธอรู้สึกเหมือนมีใครอยู่ข้างหลัง ใช้คนที่ขับรถชนชายคนนี้ หรือเปล่า หญิงสาวหันไปดูพร้อมโทรศัพท์มือถือในมือ

ชายร่างผอมคนหนึ่งยืนอยู่ เลือดไหลทะลักจากหน้าผาก

"เฮ้?"

ผู้ชายคนเดียวกับที่นอนตรงหน้านี้ ทำไมมีคนคนเดียวกันสองคนละ มาโคโตะสับสน แต่นึกถึงเรื่องที่ฟังจากนักข่าวรุ่นพี่ ตอนไปทำข่าวอุบัติเหตุทางรถยนต์ เขาเห็นวิญญาณวนเวียนในที่เกิดเหตุ เห็นว่าวิญญาณของคนตายหลงวนเวียนอยู่เพราะยังไม่วันทว่าตาย

ตอนนั้นมาโคโตะคิดว่ารุ่นพี่แต่งเรื่องไร้สาระมาหลอเล่น แต่...

ชายที่ยืนอยู่เพยอร์มฝีปากบางยิ้มจนเห็นเขี้ยวแหลม รอยยิ้มแฉะเย็น แฝงแววชั่วร้าย

เลือดจากปลายคางชายหนุ่มหยดใส่แก้มของเธอ

ดิ่ง ดิ่ง

ต้องหนี รีบหนีจากที่นี่ แต่ถึงจะคิดได้ด้วยสมอง ร่างกายของเธอกลับ ขยับเขยื้อนไม่ได้ราวกับถูกโซ่พันธนาการ

สิ่งแปลกปลอมบางอย่างเคลื่อนย้ายเข้ามาในร่าง

...ไม่

มาโคโตะได้ยินเสียง เป็นเสียงผู้ชาย เหมือนเสียงนั้นพูดใส่สมองโดยตรง

...ฉันยังไม่อยากตาย

เนื้อตัวเธอคันยุบยิบคล้ายถูกแมลงไต่ยั้วเยี้ย

"คะ คุณช่วยเหลือลูกเงิน"

เสียงพนักงานรับสายดังจากโทรศัพท์มือถือ มาโคโตะพยายามพูดตอบ แต่ปากขยับไม่ได้ต้องการ

...ฉันไม่อยากตาย

คราวนี้หญิงสาวหมดเรี่ยวแรง ปลอยโทรศัพท์มือถือร่วงจากมือ

"ฮัลโหล? เกิดเหตุอะไรขึ้นหรือเปล่าคะ ฮัลโหล?"

เสียงพนักงานรับสายฟังดูห่างออกไป พร้อมกับที่สติของหญิงสาวถูก

20 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 2

ดูตกถิ่นสู่ความมืดมิด

-3-

โอซาวะ ฮารุกะนั่งอยู่บนม้านั่งของสวนสาธารณะ
สวนขนาดเล็กตั้งอยู่เลียบทางหลวง นอกจากม้านั่งแล้วไม่มีอะไรอีก
เมื่อเงยหน้าจะเห็นเทือกเขาโทกาคุชิ* สูงตระหง่าน
เธอรู้จักสถานที่แห่งนี้ มันคือสนามเด็กเล่นที่อยู่ใกล้บ้านในจังหวัด
นากาโนะ

แสงแดดอบอุ่น กลีบสีชมพูอ่อนปลิวพลิวละลิวลมจากต้นซากุระที่ขึ้น
อยู่บริเวณมุมสวนสาธารณะ

เด็กหญิงสองคนเล่นโยนรับลูกบอลกันอยู่ ทั้งสองเป็นฝาแฝด คนหนึ่ง
คือฮารุกะ อีกคนคือพี่สาวหรืออายากะ

นี่คือความฝัน... เป็นความทรงจำในอดีตของเธอ เธอรู้ว่าจากนี้จะเกิด
อะไรขึ้นต่อ

อายากะขว้างลูกบอลมา เธอในวัยเด็กรับไม่ได้จึงรีบวิ่งตามไปเก็บ ส่วน
พี่สาวหัวเราะใหญ่

"ฮารุกะ มองลูกบอลให้ดีๆ" อายากะสอน

เธอเก็บลูกบอลมาแล้วมองพี่สาวเงยบงกซ์ เจ็บใจเหลือเกิน พี่สาวรับ
ลูกบอลได้เก่ง แต่เธอสิรับพลาดตลอด

"เร็วสิ ฮารุกะ" พี่สาวเร่ง

ฮารุกะวัยเด็กขมขื่นจะขว้างลูกบอล

"อย่า! หยุดนะ! อย่าขว้างลูกบอลออกไป!"

ฮารุกะลุกขึ้นตะโกนบอกตัวเองวัยเด็ก แต่เสียงนั้นส่งไปไม่ถึง เด็กหญิง
ตัวน้อยขว้างลูกบอลออกไป

"ไม่ได้นะ!"

* อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของจังหวัดนากาโนะ สูง 1,904 เมตร

หญิงสาววิ่งพร้อมกับร้องตะโกน เวลาค่อยๆ ไหลอย่างเชื่องช้าราวกับภาพสโลว์โมชั่น ลูกบอลที่หลุดจากมือลอยสูงลึกลงว่าทุกครั้ง อายากะกระโดดรับลูกบอลแต่ก็ยังเอื้อมไม่ถึง และออกนอกเขตสวนสาธารณะลี้ไปบนถนน เด็กหญิงวิ่งไล่ตาม

"อย่าตามลูกบอลไป!"

เสียงตะโกนของหญิงสาวส่งไปไม่ถึงพี่สาว

"พี่อายากะเองก็รับไม่ได้"

เด็กหญิงฮารุกะพูด เธอไม่ได้มีเจตนาร้าย แค่อยากให้พี่สาวลำบากใจนิดหน่อย มันก็เท่านั้นเอง...

อายากะเก็บลูกบอลที่กลิ้งไปบนถนน รถยนต์สีขาวคันหนึ่งแล่นตรงมา ฮารุกะหลับตาโดยอัตโนมัติ เสียงรถเบรกเอี้ยตะกะทันหัน ตามด้วยเสียงชนโครมสะเทือนพื้น เธอปวดขมับจนเข้าอ่อนทรุดนั่งกับพื้น

เธอรูบทสรูปดี ถึงได้บอกใจว่าจะอย่าตามไป แต่ต่อให้ตะโกนเท่าไร อดีตก็ไม่เปลี่ยนแปลง

สองมือรู้สึกได้ถึงสัมผัสสิ้นเหนอะ ฮารุกะลองลืมตา

"กรี๊ด!"

เธอเปลอสเสียงร้อง เลือดข้อมสองมือแดงฉานหยดจากปลายนิ้ว

"ฮารุกะ จงใจไปลูกบอลไกลๆ ไซ้ไหม"

อายากะยืนอยู่ตรงหน้า ศีรษะด้านข้างมีแผลแตก เลือดทะลักไหลไม่หยุด ข้อมช่วงไหล่ของเสื้อสีขาวเป็นรอยแดง

"ขอโทษ หนูไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้...ขอโทษ..."

"มาแก้ตัวเอาตอนนี้ก็สายไปแล้ว"

"เปล่านะ หนูไม่ได้แก้ตัว"

"พี่ตายแล้ว...เพราะเธอนั้นแหละ..."

จังหวะเดียวกันร่างของอายากะก็แตกกระจายเป็นเสียงเหมือนเศษแก้ว

"ไม่นะ!"

ฮารุกะกรี๊ดร้องพลางลุกขึ้นพรวด สองมือซึ่งกำแน่นชุ่มโชกเหงื่อ หายใจ

22 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 2

หอบฮัก

ภาพความทรงจำฉายซ้ำ เป็นผลกระทบที่เกิดเพราะความอิจฉาในตัวพี่สาว บาบที่ จะไม่มีทางได้รับการอภัย...

-4-

ในช่วงที่พระอาทิตย์ยังโผล่ไม่พ้นขอบฟ้าตี

หน้าจูดทั้งขยะในย่านที่พักอาศัยเต็มไปด้วยผู้คน ช่างเสาไฟฟ้าเป็นรั้วเหล็กล้อมพร้อมชิงตาข่ายคลุมด้านบนเพื่อกันอีกา ไม่ต่างจากจูดทั้งขยะอื่น ทว่าผู้คนไม่ได้มารวมตัวเพื่อทั้งขยะ มีบางอย่างแปลกปลอมที่ไม่ควรจะมีในจูดทั้งขยะโผล่มา

ศพเด็กหญิงมัธยมต้น... พนักงานบริษัทชายมาพบศพตอนแหวะทั้งขยะก่อนไปทำงาน

ฮาตะ ฮิเดโยชิหนึ่งคุกเขาจ้องมองใบหน้าเด็กหญิงที่ยังไม่แตกเนื้อสาวตี ใบหน้านั้นอยู่ในสภาพเบิกตาก้าง สีหน้าหวาดกลัว

มัตสึโมโตะ มิโอะหายตัวไปตั้งแต่เมื่อวาน ตอนที่เจ็บปวดทรมาณ เด็กคนนี้รู้ตัวหรือเปล่าว่ากำลังจะตาย... จู่ๆ ฮาตะก็คิดขึ้นมา

งานของหมอนิติเวชคือการผ่าพิสูจน์ศพตามที่ตำรวจร้องขอ คนเราหวาดกลัวศพไร้ชีวิตกันเกินจำเป็น ฮาตะไม่เคยรู้สึกกลัวสักครั้ง ต่อให้ศพมีสภาพและเหะแคไหนก็ตามเถอะ สิ่งที่ขับเคื่อนผลักดันเขาคือความสนใจใคร่รู้ คนเราต้องเสียเลือดเท่าไร อวัยวะได้รับความกระทบกระเทือนแค่ไหน ต้องสูญเสียอวัยวะในส่วนใดจึงจะถึงแก่ความตาย

หากในร่างมนุษย์มีวิญญาณอยู่จริง ความตายนั่นเองที่พรากวิญญาณจากร่างกาย แล้วอะไรละที่เชื่อมโยงวิญญาณไว้กับกายเนื้อ ชั่ววินาทีไหนที่สองอย่างถูกแยกจากกัน

คนอื่นมองว่าเขาโรคจิต แต่ตัวฮาตะกลับอดที่จะคิดว่ามันน่ามหัศจรรย์ไม่ได้ ไม่อยากรู้กันหรือไงว่าเส้นแบ่งระหว่างความเป็นกับความตายอยู่ตรงไหน

"อีกรายสินะครับ"

ตำรวจคนหนึ่งพูดขึ้น ฮาตะสะดุดหูจึงเงยหน้าถาม

"อีกราย?"

"ก็คดีเมื่อเดือนก่อนไงครับ"

"อ้อ คดีที่เหยื่อถูกฆ่ารัดคอแล้วโยนทิ้งแม่น้ำ"

หมอชรา निकอกออกทันที นั้นเป็นคดีสะเทือนขวัญเช่นกัน เหตุเกิดกับเด็กหญิงมัธยมต้นโรงเรียนประจำท้องถิ่นชื่อคิโนะซึตะ อายากะ ถ้าจำไม่ผิดรู้สึกว่าจะเป็นลูกสาวนายแพทย์คนหนึ่ง

เด็กหญิงหายตัวไปหลังแยกกับเพื่อนขากลับจากโรงเรียน ตำรวจสืบสวนมองว่าน่าจะถูกลักพาตัวเรียกค่าไถ่ แต่ผ่านไปหลายวันคนร้ายก็ไม่ได้ติดต่อมา จนพบศพลอยมาติดตรงประตูกั้นน้ำในแม่น้ำทามะ*

ร่างของเด็กหญิงที่ดูเหมือนจะลอยมาจากต้นน้ำมีบาดแผลเล็กๆ จำนวนนับไม่ถ้วน

เด็กหญิงคนนี้ก็เหมือนกัน เธอหายตัวมาหลายวันจนมีการแจ้งความให้ตำรวจตามหา ก่อนจะพบกลายเป็นศพโดยไม่มีใครติดต่อจากคนร้าย คราวก่อนเป็นการฆ่ารัดคอ หนนี้เป็นการจมน้ำตาย สาเหตุการตายอาจต่างกัน แต่เหตุเกิดในพื้นที่ใกล้เคียง และการเล็งช่วงเหยื่อกลับจากโรงเรียนของทั้งสองคดีคล้ายคลึงกัน

"ได้ยินว่ายังมีเด็กหญิงหายตัวไปอีกคนครับ"

"อีกคนเหรอ"

"ครับ เพิ่งได้รับการยืนยันมา ชื่อคาโตะ เคโกะ เรียนที่เดียวกับมิโฮะ หลังจากหายตัวไปยังไม่มีการติดต่อจากคนร้ายครับ"

"คนร้ายไม่ติดต่อมา..."

เท่ากับว่าเป็นคดีลักพาตัวต่อเนื่องโดยมีเป้าหมายอยู่ที่การฆาตกรรม เป็นคดีที่บีบคั้นจิตใจ...

ฮาตะลุกขึ้นเดินออกจากที่เกิดเหตุซึ่งล้อมกันด้วยผ้าใบสีน้ำเงิน เขา

* แม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่านตอนใต้ของเขตคันโต คือ คานางาวะ และโตเกียว

24 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 2

มองเห็นกลุ่มคนมุ่งดูเหตุการณ์แน่นขนัดนอกเชือกกันสี่เหลี่ยม นี่ไม่ใช่งานเทศกาลเสียหน่อย จะอะอะโววายทำไม อยากดูกันนักก็ให้ดูไปเลย จากที่โววายฮือฮาคงได้เจียบกริบกันทันทีละ

ตอนนั้นเองเขารู้สึกถึงสายตาซึ่งแตกต่างชัดเจนจากบรรดาคนมุ่งอยากรู้อยากเห็น อีกฝ่ายเป็นชายร่างสูง สวมแว่นกันแดด ผุดรอยยิ้มที่มุมปากอยู่คนเดียวท่ามกลางฝูงชนที่ส่งเสียงโหวกเหวกโววาย

...คนร้ายจะย้อนกลับมาที่เกิดเหตุ

ช่วงขณะนั้นฮาดะนึกถึงคำสอนที่เป็นหลักการของตำรวจสืบสวนขึ้นมา

-5-

อิชิอิ ยูทาโรขยับเนกไทให้เข้าที่หลายครั้ง จากนั้นก้าวไปยืนหน้าประตู หัวใจเขาเต้นโครมครามเพราะความประหม่า

"สงบจิตสงบใจเอาไว้ ครั้งแรกนี่แหละสำคัญ"

อิชิอิปลุกปลอบตัวเองขณะจ้องป้ายแขวนเหนือประตู

'หน่วยสืบสวนพิเศษคดีรอสะสาง'

หน่วยนี้ตั้งขึ้นใหม่เดือนนี้เอง และจะเป็นที่ที่อิชิอิจะเข้าประจำอย่างเป็นทางการตั้งแต่วันนี้ ไม่น่าเชื่อเลยว่าวันนี้จะมาถึง ตำรวจหนุ่มตื่นเต้นจนหัวใจเต้นแรงอย่างไม่อาจห้ามได้

อีกฟากของประตูมีตำรวจสืบสวนนายหนึ่งซึ่งเป็นที่กล่าวขวัญว่าไซคดียากๆ มาแล้วนั่งตักหน้าประจำการอยู่ เขาคนนั้นมองวิเคราะห์ตามแบบฉบับของตัวเอง ตั้งสมมติฐานได้ลึกลับ และมีแหล่งข่าวพิเศษสุดยอด เจ้าตัวบอกได้ว่าข้อมูลจากวิญญาณผู้เคราะห์ร้าย

นี่เองเป็นที่มาของฉายา 'นักสืบวิญญาณ'

ตอนแรกทุกคนหัวเราะเยาะ แต่เมื่อเวลาผ่านไปต่างก็พากันหวาดเกรงท้ายที่สุดต้องยอมรับความสามารถนั้น 'หน่วยสืบสวนพิเศษคดีรอสะสาง' จึงเกิดขึ้นมาด้วยประการฉะนี้

คนอาจลือกันไปต่างๆ นานา แต่อิซึอิเชื่อว่านี่คือที่มาที่ไป
ตำรวจยังต้องยอมรับผู้ชายชื่อโกะโต คาซุโทชิ นักสืบวิญญาณผู้ถูก
กล่าวขวัญถึง

อิซึอิคลั่งไคล้เรื่องเหนือธรรมชาติมานานแล้ว สมัยมัธยมต้น รายการ
โทรทัศน์นายเรื่องคนใช้ดาพิพย์ช่วยสืบหาบุคคลสาบสูญ ดูแล้วอิซึอิตื่นเต้น
จับใจ ได้เห็นคนมีความสามารถพิเศษกับตา เขาถึงขั้นรู้สึกประทับใจ
ด้วยซ้ำ

นับจากนั้นอิซึอิเที่ยวหาหนังสือเรื่องเหนือธรรมชาติมาอ่าน ทั้งดาพิพย์
โทรทัศน์ การมองเห็นวิญญาณ แม้จะพิสูจน์ด้วยวิทยาศาสตร์ไม่ได้ แต่อิซึอิ
เชื่อว่าความสามารถพิเศษแบบนั้นมีอยู่จริง

เพราะแบบนี้โกะโตจึงเป็นที่ยกย่องนับถือสำหรับอิซึอิ ถึงกับแอบถ่ายรูป
โกะโตแล้วสอดในสมุดบันทึกเป็นเครื่องราง หวังว่าสักวันจะมีโอกาสพูดคุย
สนทนากัน แล้วนี่กลับได้ย้ายมาทำงานด้วย ตีจริง ๆ ที่เขาเลือกเป็นตำรวจ
อิซึอิถึงกับน้ำตาขี้น

เออละ ลุยโลด!

ชายหนุ่มบอกกับตัวเองแล้วเคาะประตู

ไร้เสียงตอบ ตำรวจหนุ่มถึงเลี้ยวขณะก่อนจะรีบสติความรูสึกนั้นทั้ง
เขาไม่ใช่คนนอก เป็นตำรวจที่จะทำงานที่นี่ตั้งแต่วันนี้ จะรอให้คนมาเปิด
ประตูทำไม

สู้เขา! อิซึอิ ยูทาโร!

ชายหนุ่มกระตุ้นตัวเองแล้วตั้งใจเปิดประตู

"ขออนุญาตครับ ผมชื่ออิซึอิ ยูทาโร ย้ายมาประจำหน่วยนี้ตั้งแต่วันนี้
ผมยังมีประสบการณ์ไม่มากนัก ฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ!" เขาตะเบะพลาง
แนะนำตัวเองเสียงดัง

ไม่มีเสียงตอบ ภายในห้องเงียบสนิท

ชายหนุ่มมองรอบๆ ห้องที่มีความกว้างขนาดราวแปดเสื่อ* ไม่มีหน้าต่าง

* หน่วยวัดพื้นที่แบบญี่ปุ่น 1 เสื่อเท่ากับพื้นที่ 1.62 ตารางเมตร

26 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 2

ลักบาน มีพื้นที่พอวางแคโตะสองตัวหันเข้าหากัน ไม่มีใครอยู่เลย

แยแล้ว มีอย่างที่ไหนต้นมารายงานตัวตามเวลาทำงาน คุณโกะโตะ เป็นตำรวจฝีมือขั้นเทพ ปานนี้เขาคงต้องออกไปสืบคดีแล้วแน่ โอ๊ย อะไรของเราเนี่ย

ครอก

ทันใดนั้นเสียงคล้ายสัตว์คำรามก็แว่วเข้าหูอิชิตที่กำลังห่อหิ้ว

เสียงอะไร... ชายหนุ่มตามหาต้นเสียงอย่างหวั่นๆ

"ฮะ!"

ลักเข้าไปหลังโตะทำงาน ชายคนหนึ่งนอนบนเก้าอี้สองตัวซึ่งวางชิดกันแทนเตียง ร่างนั้นก็บินล่ำลั่น แต่แขนกลับพาดห้อยตกลงบนพื้น ปากอ้ากว้างกรนเสียงดังสนั่น

คุณโกะโตะ...

ตรงคางมีเคราครีမ် เลื้อยเข็ดลีงขาวหมองจนเหลือง ลำพังกูแค้นนี้เขาก็ไม่ต่างจากพวกซีเม่าที่หลับตามซานซาลาสถานี่รถไฟ

ไม่ลี ไม่ใช่หรอก คุณโกะโตะคงต้องพักบ้างสักครู่ เพราะเจองานยุ่งสุดขีด

แต่จะปล่อยไว้อย่างนี้ได้ยังไง

"อะ...เอ่อ ขอโทษครับ..."

อิชิตเข้าไปใกล้แล้วเขย่าไหล่ แต่โกะโตะบัดมือทิ้ง พลิกตัวหนีทั้งที่ยังหลับตา... แล้วก็ตกจากเก้าอี้

เสียงนั้นทำเอาอิชิตตกใจถึงขั้นกระโดดถอยหนีหนึ่งก้าว

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)